

ся вече боѣ отъ смъртъѣ, защото ако и да умрѣ, съвършенно, и ще дойде единъ день да оживѣѣ пакъ. Но, кажете ми, драга пріятелко, да ли ще оживѣемъ съ сѣщитѣ си тѣла? туй ми ся струва много мѣчно за вѣрваніе. Защото нека рѣчемъ, че ако единъ чловѣкъ паднеше въ морето, той ще бѣде изѣденъ отъ дваесетъ рыбы; тѣзи рыбы ще ся изѣдѣтъ отъ дваесетъ чловѣцы; какъ ще прочее да могатъ да ся съберѣтъ сичкитѣ тѣзи части отъ тѣлото на този удавенъ чловѣкъ?

УЧИТЕЛКА.

Освенъ туй, драга, има още повече. Тѣзи части ще бѣдѣтъ още повече разнесени; защото най-сетнѣ ще дойде врѣме, та и тѣзи хора, що ся избыли рыбитѣ, които изѣдохъ удавения чловѣкъ, ще измрѣтъ. Отъ тѣлестинѣтъ на тѣлата имъ ще изникне трѣва по гробищата, дѣто ще бѣдѣтъ закопани. Трѣвата ще ся опасе отъ животны, на и тѣзи животны ще бѣдѣтъ изѣдени пакъ отъ други чловѣци. При сичко туй обаче при Ангелскитѣ думы: „*Станеше мъртви!*“ Божіето всесиліе ще събере сичкитѣ тѣзи части.

ВЪЛКАНА.

Учителко, ще ли ся укорѣтъ тогава и чловѣческитѣ грѣшки, които ще бѣдѣтъ вече поправени?

УЧИТЕЛКА.

Да, драга; но въ сѣщо врѣме ще ся изявѣтъ и усиліята, които сѣ были употрѣбили за поправленіето си, и туй ще бѣде славно.